

СЕКЦІЯ II

Проектне фінансування та управління інноваційним розвитком підприємств

Вовк В. – студентка

Науковий керівник: д. е. н., доц.

О. Маліновська

Львівський національний університет
імені Івана Франка, м. Львів, Україна

Стратегія проектного менеджменту в контексті інноваційного розвитку економіки України

На сучасному етапі інноваційного розвитку відбувається цикл перетворень в діяльності підприємств, який спричинений впровадженням в їх роботу різноманітних наукових та технологічних досягнень. Процес менеджменту даного інноваційного розвитку полягає в контролі за якістю досягнутої мети, здійсненні дифузії інновацій, що забезпечуватиме визнання таких інновацій більшістю економічних суб'єктів.

Вплив господарського механізму на інноваційний розвиток відбувається за допомогою використання відповідних методів та прийомів в поєднанні з дієвою стратегією управління. Саме даний комплекс є основою у формуванні механізму управління інноваціями, іншими словами – інноваційного проектного менеджменту. Він полягає в системі управління інноваціями, інноваційним процесом і взаємовідносинами, які супроводжують процес руху інновацій [1].

Проектний менеджмент спрямований на вирішення певних питань, які виникають під час переорієнтації цілей підприємства чи зміни методів їх реалізації. При чому, для вирішення поставленої інноваційної мети створюється відповідна робоча група, яку ліквідовують після досягнення цілі чи завершення роботи. На цьому етапі відбувається керування усіма трудовими, фінансовими, матеріальними та енергетичними ресурсами [2].

Доцільно виділяти принципи, які закладені в основі ефективного управління інноваційним розвитком економіки країни, а саме:

1) принцип наукової обґрунтованості планування, який враховує закономірності технічного, наукового та економічного розвитку в світі, об'єктивні та виняткові характеристики певного інноваційного процесу;

2) принцип переважання стратегічних аспектів у менеджменті, що пов'язане з довгостроковістю в досягненні результатів та тривалістю в використанні інновацій;

3) принцип системності в плануванні інноваційних проектів;

4) принцип динамічності в плануванні інновацій, який забезпечує оперативну реакцію на зміну факторів;

5) принцип безперервності в плануванні, що полягає в постійному моніторингу умов та відхилень для одного або взаємопов'язаних планів.

Якість проектного менеджменту в контексті інноваційного розвитку економіки залежить від низки процесів та факторів, які необхідно враховувати на етапі підготовки. Серед них: розуміння всіма суб'єктами суті проектного менеджменту; зацікавленість та підтримка проекту вищим керівництвом; можливість всіх елементів швидко адаптуватися до нових умов в менеджменті; відповідність керівника наявному уявленню справжнього лідера.

Стратегія проектного менеджменту сприяє виникненню рушійних процесів в керівництві, моніторингу, звітності та інше, забезпечуючи усунення більшої частки бюрократії та документації, які б затримували роботу проектною команди. В зв'язку з стрімким розвитком на сучасному етапі ділових відносин та глобальною реструктуризацією бізнесу, актуальність даної тематики стрімко зростає. Можна стверджувати, що метод концентрації економічного та виробничого потенціалу все більше поступається методу розвитку та вдосконалення власного потенціалу підприємства. Чималі виробничо-господарські комплекси-конгломерати зміщуються гнучкими мережевими структурами, в яких переважає застосування зовнішніх ресурсів, на протипагу внутрішнім. Як наслідок, процес виробничої діяльності поволі трансформується в сукупність робіт, які мають складну систему використання ресурсів, складну організаційну класифікацію, значну оперативну залежність від ресурсу часу та немалу вартість.

Відповідно до досліджень Міжнародної асоціації управління проектами, застосування в роботі та управлінні підприємств інноваційних технологій та сучасного інструментарію проектного менеджменту сприятиме економії від 20 % до 30 % часу і від 15 % до 20 % грошових ресурсів, що зазвичай використовують для реалізації проектів і програм. [3]

Тобто, можна констатувати, що проектне управління є ефективним механізмом в підготовці та впровадженні програм розвитку територій.

Поняття «проектний менеджмент» відноситься не тільки до управління безпосередньо проектами, але й до управління портфелем проектів і розроблених програм. На сьогодні в політиці підприємств все більше застосовується інвестування грошей, часу та ресурсів в можливостей та потенціалу управління проектами. Розвиток та використання проектного менеджменту з врахуванням інноваційних процесів в економіці надає змогу підприємствам та фірмам збільшувати ефективність своєї роботи, покращувати комунікації з споживачами або ж акціонерами, скорочувати внутрішні та зовнішні затрати та підвищувати конкурентоспроможність в порівнянні з іншими гравцями ринку.

Ватро також розглянути фактори, які виступають бар'єрами в розвитку інноваційних технологій на підприємствах. Серед них: недостатня кількість власних грошових ресурсів, значні витрати на нововведення та тривалий термін їх окупності, значний економічний ризик, неефективна фінансова політика з боку держави або ж її відсутність, малий попит на продукцію, недостатньо кваліфікована робоча сила, застаріла законодавча база, дефіцит відповідної інформації про ринки збуту та про нові технології.

Такий стан в застосуванні інноваційних технологій виник внаслідок відсутності в Україні якісної стратегії переходу економіки на шлях інноваційного розвитку, створення вітчизняної інноваційної системи, яка б у перспективі створила умови для реалізації стратегії інноваційного розвитку, а також неналежне використання методів системного аналізу, прогнозування, оптимізації тощо на різних рівнях управлінського процесу. Спираючись на досвід багатьох високорозвинених держав світу, можна сказати, що вплив інноваційного фактору на економічну ситуацію повинен відбуватися за допомогою координування інноваційної політики з науково-технічною, бюджетно-фінансовою, грошово-кредитною, зовнішньоторговельною та промисловою політикою, а також за умов встановлення єдиних інтересів та стосунків між інститутами суспільства, державою, бізнес-структурами та владою [4].

Отже, проектний менеджмент займає вагоме місце на сучасному етапі інноваційного розвитку України та суспільства в цілому. Використання механізму та стратегії проектного менеджменту сприяє значному підвищенню функціонування виробництва в цілому та забезпечує ефективну реалізацію вітчизняної політики в даній сфері. Також існує низка перспектив, яких можна досягти дотримуючись основних принципів діяльності в сфері інноваційного розвитку держави та спираючись на міжнародний досвід інших країн. Проектний менеджмент сприяє ефективнішому використанню потенціалу підприємств та держави. Під час його реалізації варто враховувати внутрішні та зовнішні фактори впливу та вести превентивну політику щодо ризиків такої діяльності.

Джерела та література

1. Бузні А. М. Методологія і практика формування інноваційної стратегії в державних і регіональних науково-виробничих системах: автореф. дис. ... д-ра екон. наук: 08.10.01/Ін-т економіко-правових досліджень НАН України. Донецьк, 1999. 35 с
2. Мухамедьяров А. М. Інноваційним менеджмент. Москва: Инфра-М. 176 с
3. Економіка в контексті інноваційного розвитку: стан та перспективи. *Інститут державного управління та регіонального розвитку*. URL: http://fk.vntu.edu.ua/images/documents/ujgorod_2016_2.pdf
4. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів. URL: <http://kno.rada.gov.ua/uploads/documents/36382.pdf>
5. Маліновська О. Я., Вовк В. В. Сучасні тенденції розвитку маркетингу як концепції управління. 2018. URL: <http://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/lib/27828/1/Збірник%20Луцьк%20%28%29.pdf>

Габор Д. – студентка

Науковий керівник: викл.

О. Стародубцева

Лозівська філія Харківського

державного автомобільно-дорожнього
коледжу, м. Лозова, Україна

Бюджетне фінансування та його роль у діяльності підприємства

Діяльність державних і муніципальних організацій, комерційних, некомерційних підприємств і приватних осіб неможлива без фінансування їх діяльності. В даний час сфера суспільних відносин, пов'язаних з фінансуванням, зокрема, з фінансуванням державних потреб активно розвивається законодавчо.

Бюджет – це форма утворення і розподіл грошових коштів, які націлені для задоволення потреб, завдань і певних функцій держави. За допомогою бюджету держава забезпечує виконання своєї діяльності – проведення економічної і соціальної політики [1].

Бюджетне фінансування розглядалося в роботах таких вчених як В. А. Гуртів, Ю. А. Крохина, С. В. Сігова та ін., в яких бюджетне фінансування визначається як «Безповоротне використання державних коштів, які надаються в розпорядження підприємств, організацій і установ для здійснення їх статутної поточної діяльності».

Бюджетною установою називають некомерційну організацію, створену суб'єктом чи муніципальним утворенням для надання послуг, виконання робіт, з метою забезпечення реалізації передбачених законодавством повноважень, і, відповідно, органів державної влади (державних органів) або органів місцевого самоврядування в таких сферах, як: наука, освіта, охорона здоров'я, культура, соціальний захист, зайнятість населення, фізична культура і спорт, а також в інших сферах.

Одним з напрямів сучасної фінансової системи є створення ефективно функціонуючої системи бюджетних установ і правильне використання наданих коштів [2].

Фінансування бюджетних установ передбачає кілька джерел: обов'язкові – на них відбувається функціонування установи, необов'язкові – їх використання покладається на керівництво, яке піддається впливу зовнішніх факторів, таких як правових і соціально-економічних.

Обов'язкові джерела фінансування можна розподілити на наступні групи:

- кошти з державного бюджету;
- кошти з бюджету суб'єкта;
- кошти місцевих бюджетів.

Установи діляться на дві підгрупи по наявності необов'язкових джерел фінансування: